

Sygnatura akt: V GC 424/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: Kinga Gnerowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2022 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: **M. B.**

przeciwko: **M. O.**

o zapłatę

zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda M. B. kwotę 3.321,00 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 08 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,

zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda M. B. kwotę 1.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 424/22

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16 marca 2022 r. (data wpływu) do Sądu Rejonowego w K. V Wydziału Gospodarczego powód M. B. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany M. O. ma zapłacić mu kwotę 3.321,00 zł wraz

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 08 listopada 2021 do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczył dla pozwanego usługę transportową. Wskazał, że z tytułu tej usługi wystawił mu fakturę VAT na kwotę dochodzoną pozwem. Mimo upływu terminu płatności pozwany nie uregulował wynikającej z niej należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 22 marca 2022 r. w sprawie sygn. akt V GNc 617/22 Sąd w osobie Referendarza sądowego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 13 kwietnia 2022 r. (data wpływu) złożył sprzeciw,

w którym zaskarżył nakaz w całości. Wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Zakwestionował roszczenie co do zasady i co do wysokości. Wniósł o skierowanie sprawy do mediacji.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że powód nie wykazał, by faktura dołączona do pozwu została mu doręczona. Dlatego też termin zapłaty wynagrodzenia za przewóz nie upłynął, a powództwo jest przedwczesne.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 20 czerwca 2022 r. (data wpływu) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. B. prowadzi działalność m.in. w zakresie transportu drogowego towarów pod firmą Firma Handlowo – Usługowo – Spedycyjna (...) M. B. w T. w oparciu o wpis do (...). Pozwany M. O. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu pod firmą (...) w K. w oparciu o wpis do (...).

(fakty bezsporne).

Na podstawie zlecenia transportowego nr (...) z dnia 12 listopada 2020 r. pozwany zlecił powodowi wykonanie usługi transportowej na trasie P. – B. – Z. - K.. W zleceniu określono wysokość frachtu na kwotę 2.700,00 zł netto + 23% VAT.

(dowód: zlecenie transportowe k. 9).

Zgodnie z pkt 1 ogólnych warunków zlecenia wynagrodzenie za wykonaną usługę miało być płatne w terminie 30 dni od daty otrzymania faktury wraz z potwierdzonymi (oryginalnie) wymaganymi dokumentami. Na fakturze miał być wpisany numer zlecenia. Stosownie zaś do brzmienia pkt 4 owu dowodem uznania i zapłaty za wykonana usługę była oryginalna kopia CMR/WZ zawierająca datę odbioru towaru, oryginalną pieczętkę odbiorcy i podpis.

(dowód: owu k. 9).

Usługa transportowa została przez powoda wykonana.

(dowód: list przewozowy CMR k. 11, 12).

W dniu 16 listopada 2020 r. powód za wykonany przewóz wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.700,00 zł netto, tj. 3.321,00 zł brutto. Jako formę płatności wskazano w niej przelew, zaś termin zapłaty został określony na dzień 16 grudnia 2020 r. Powódka nadała na pocztę fakturę VAT dnia 26 listopada 2020 r. Pozwany otrzymał ją następnego dnia.

(dowód: faktura VAT k. 8, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 49).

Pozwany nie uregulował należności wynikającej z faktury.

(fakt bezsporny).

W piśmie z dnia 29 października 2021 r. reprezentująca powoda firma windykacyjna wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 3.321,00 wynikającej z faktur VAT nr (...) z dnia 16 listopada 2020 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty, w terminie do dnia 05 listopada 2021 r. Wezwanie zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu 02 listopada 2021 r. i doręczone pozwanemu dnia 04 listopada 2021 r.

(dowód: pełnomocnictwo k. 13, wezwanie do zapłaty k. 14, wyciąg z pocztowej książki nadawczej k. 15-16).

Pozwany nie uregulował żądanej kwoty.

(fakt bezsporny).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych do akt, których wiarygodność i rzetelność sporządzenia nie budziła jego wątpliwości i nie była kwestionowana przez pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty wynagrodzenia za wykonaną usługę transportową.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że strony sporu łączyła umowa przewozu. Stosownie zaś do brzmienia art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Elementami przedmiotowo istotnymi umowy przewozu są: oznaczenie punktów początkowego i końcowego świadczenia przewozowego, określenie wielkości wynagrodzenia należnego przewoźnikowi oraz wskazanie przedmiotu przewozu. Umowa przewozu jest umową o świadczenie usług, a z uwagi na charakter świadczenia, do jakiego przewoźnik jest zobowiązany, zbliża się do umów rezultatu (M. S., System prawa prywatnego, t. 7, 2001, s. 526). Jest to umowa dwustronnie zobowiązująca, wzajemna i odpłatna, zaś odpłatność jest składnikiem przedmiotowo istotnym umowy przewozu.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 kc w zw. z art. 3 kpc w zw. z art. 232 kpc.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy na to na powódzie spoczywał ciężar wykazania istnienia umowy, jej treści oraz wysokości należności dochodzonej w procesie. Na poparcie swojego stanowiska powód jako dowód powołał zlecenia transportowe, listy przewozowe CMR, a także fakturę VAT i wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem ich nadania. W oparciu o system śledzenia przesyłek pocztowych Sąd ustalił również fakt i datę ich doręczenia pozwanemu.

Pozwany w sprzeciwie nie zaprzeczył, by strony zawarły umowy przewozu na warunkach określonych w zleceniu transportowym załączonych przez powoda do akt sprawy. Zakwestionował natomiast fakt, że otrzymał od niego fakturę VAT wraz z kompletem dokumentów przewozowych.

Powód, jak już wyżej wspomniano, na potwierdzenie zasadności swojego żądania, dołączył listy przewozowe CMR podpisane przez osoby do tego uprawnione (pozwany tego nie kwestionował) oraz dowód potwierdzenia nadania dokumentów przewozowych. Tym samym wykazał, że wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania również w tym zakresie.

Na marginesie tylko wskazać należy, że zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, gdyby pozwany nie otrzymał w uzgodnionym terminie faktury i dokumentów przewozowych, zwróciłby się do powoda o ich przesłanie, o ile miałby zamiar wywiązać się ze swojego zobowiązania i uiścić wynagrodzenie za wykonaną usługę.

Podkreślić również trzeba, iż istotą umowy przewozu jest dostarczenie przesyłki z miejsca załadunku do miejsca rozładunku, nie zaś doręczanie dokumentów transportowych. Dlatego też okoliczności związane z zawarciem umowy i jej wykonaniem nie budziły wątpliwości Sądu. Powód wykazał, że wykonał przewóz zgodnie z treścią łączącej go z pozwanym umowy. Tym samym należy mu się wynagrodzenie z tego tytułu.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r.

o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684 ze zm.) i zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.039,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2019 r., poz. 785), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) i §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa powoda wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Pozwany przegrał proces w całości, winien więc w całości ponieść jego koszty.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa